

Sygn. akt I ACa 1827/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jan Kremer (spr.)
Sędziowie:	SSA Andrzej Struzik SSA Regina Kurek
Protokolant:	sekr.sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa Województwa (...)

przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie (...)

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 1 października 2015 r. sygn. akt I C 1636/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Regina Kurek SSA Jan Kremer SSA Andrzej Struzik

Sygn. akt I ACa 1827/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa Województwo (...) w pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...) wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1 930 544, 28 zł wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia 3 stycznia 2014 r., tj. od daty wymagalności kwoty. Ponadto powód wniosł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w 2013 r. Wojewoda (...) przekazał Województwu (...) łączną kwotę 2 058 420 zł na realizację zadań zleconych z zakresu administracji rządowej w dziale (...) - Urzędy Wojewódzkie. Strona powodowa zgłosiła potrzebę zwiększenia tych środków. Po zgłoszeniu wniosku o zwiększenie dotacji na realizację zadań zleconych, Województwo (...) otrzymało jeszcze 100 000 zł z przeznaczeniem na budowę i utrzymanie urządzeń melioracyjnych i 3 600 zł na zadanie pn. (...) (...)”, zaś dalsza dotacja nie została udzielona.

Powód wskazał, że szczegółowa analiza wydatków osobowych i rzeczowych na utrzymanie stanowisk pracy pracowników wykonujących zadania zlecone oraz wydatków związanych z wysyłką korespondencji dotyczącej zadań zleconych, przeprowadzone przez Urząd (...) Województwa (...) wykazała ostatecznie, iż strona powodowa wydatkowała faktycznie na te cele łącznie 3 988 964, 28 zł. W związku z brakiem dofinansowania kosztów w/w zadań zleconych Województwo (...) w 2013 r. z własnego budżetu przeznaczyło kwotę 1 930 544,28 zł na ich realizację i domaga się jej zasądzenia od pozwanej. Kwota ta obejmuje wydatki poniesione na wynagrodzenia pracowników, koszty informatyczne, logistyczne, koszty szkoleń, delegacji krajowych, opłat za media oraz wysyłkę korespondencji związanej z obsługą zadań zleconych.

Strona powodowa podała, że dochodzi wskazanej kwoty na podstawie art. 49 ustawy z dnia 13 listopada 2003 roku o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (u o d. j. s. t.), który w ust. 1 stanowi, że jednostka samorządu terytorialnego wykonująca zadania zlecone z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami otrzymuje z budżetu państwa dotacje celowe w wysokości zapewniającej realizację tych zadań. Dotacje celowe na zadania zlecone z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami powinny być przekazywane w sposób umożliwiający pełne i terminowe wykonanie zleczonych zadań. (ust. 5). Zgodnie zaś z art. 49 ust. 6 u. o d. j. s. t. w przypadku niepełnego i nieterminowego przekazania w/w dotacji, jednostce samorządu terytorialnego przysługuje prawo dochodzenia należnego świadczenia wraz z odsetkami w wysokości ustalonej jak dla zaległości podatkowych, w postępowaniu sądowym.

Powód podkreślił, że przeznaczona z własnego budżetu kwota na realizację zadań zleconych była wydatkowana w wysokości niezbędnej dla realizacji tych zadań, zgodnie z zasadami gospodarności i minimalizacji wydatków, z uwzględnieniem obowiązujących przepisów. Kwota ta ma uwzględniać także zróżnicowanie wysokości jej poszczególnych pozycji ze względu na zakres czasowy i procentowy finansowania etatów z zakresu zadań zleconych lub obejmuje ona wydatki poniesione ściśle tylko na zadania zlecone (np. poczta, czy sprzęt komputerowy). Ma to na celu maksymalne doprecyzowanie wydatków poniesionych przez samorząd stricte na zadanie zlecone.

W ocenie strony powodowej Skarb Państwa - Wojewoda (...) poprzez nie zwiększenie kwoty dotacji na realizację zadań zleconych spowodował konieczność wydatkowania przez Województwo (...) łącznie kwoty 1.930.544,28 zł z własnego budżetu. Tym samym pozwany powinien zwrócić na rzecz Województwa (...) w/w kwotę z odsetkami w wysokości ustalonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia 3 stycznia 2014 roku, czyli od dnia następnego po upływie terminu wymagalności całości roszczenia z tytułu poniesionych przez Województwo w 2013 r. wydatków (tj. 2 stycznia 2014 r.) do dnia zapłaty. Strona powodowa podkreśliła, iż w dniu 25 marca 2014 r. wystosowano do Wojewody (...) wezwanie do zapłaty, z 30 dniowym terminem płatności, który upłynął w dniu 24 kwietnia 2014 r. i w wyznaczonym terminie Województwo (...) nie uzyskało wpłaty żądanych środków finansowych. Wskazano również, że postępowanie ugodowe, prowadzone w 2014 r. pod sygn. I Co 814/14/S przed Sądem Rejonowym dla K.nie przyniosło żadnych rezultatów, wobec czego konieczne stało się skierowanie sprawy na drogę postępowania cywilnego o zapłatę.

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę (...) w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana podała, że kwestionuje roszczenie strony powodowej zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Podniosła, iż w zakresie niektórych zadań zleconych nie były przewidywane skutki wprowadzenia nowych regulacji, które wiązałyby się z koniecznością ponoszenia wydatków, zaś tam gdzie takie skutki występowały środki finansowe zwiększano (np. na skutek zmian w regulacji ustawy Prawo geologiczne i górnicze).

Pozwany wskazał, że przyjęta przez Województwo (...) koncepcja poniesionej szkody polegającej na nieprzekazaniu kwoty dotacji w prawidłowej wysokości wyliczonej przez województwo, jest niewłaściwa. Wojewoda (...) nie miał wpływu na wysokość przekazywanej dotacji wynikającej z założeń ustawy budżetowej na 2013 r. i nie mógł wypłacić jej w wysokości wyższej niż przewidywał to budżet państwa, a zatem działanie to nie miało znamion bezprawności. Wypłata takich kwot była realizacją nakazu nałożonego przez ustawę o finansach publicznych. Ustalone limity wydatków stanowiły ponad 65% ogółu wydatków w budżecie Wojewody (...). Dotacja na zadania zlecone dla Województwa (...) w rozdziale 75011 zarówno w 2012 r. jak i 2013 r. wyniosła po 1 924 000 zł przy mniejszym budżecie do dyspozycji Wojewody w 2013 r. wynoszącym 616 638 000 zł.

Strona pozwana podkreśliła, że jednostka samorządu terytorialnego winna gospodarować środkami publicznymi zgodnie z zasadą określoną w art. 254 pkt 3 ustawy o finansach publicznych tj. w sposób celowy i oszczędny, z zachowaniem zasady uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów. Podobne wymogi stawia art. 33 ust. 3 pkt 1 ustawy o finansach publicznych. Organ wykonawczy samorządu terytorialnego winien ponosić wyłącznie takie wydatki, które pozostają w bezpośrednim związku z zadaniem zleconym i których brak skutkowałby niemożnością jego prawidłowej realizacji. W ocenie strony pozwanej Województwo (...) nie udowodniło, aby wydatki jakie ponosił na zadania zlecone były ponoszone w sposób celowy i oszczędny. Zakwestionował konieczność uczestnictwa aż 8 pracowników Urzędu (...) w 15 szkoleniach zewnętrznych dotyczących nowej ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. W ocenie strony pozwanej należało oddelegować mniejszą liczę pracowników na szkolenia zewnętrzne (w tym kilkudniowe) i dokonać przeszkolenia przez te osoby pozostałych pracowników. Pozwany zanegował również zasadność poniesienia kosztów na szkolenie K. S. w wysokości 380 zł, gdyż z przedłożonych dokumentów wynika, że pracownik ten realizował zadania zlecone tylko przez 1 miesiąc, tj. od 1 stycznia 2013 r. do 31 stycznia 2013 r., uczestnicząc w szkoleniu dopiero w dniu 30 stycznia 2013 r. Kolejno strona pozwana podniosła, że z tych samych powodów nieuzasadnionym i niedostatecznie udowodnionym jako niezbędne i konieczne do wykonywania zadań zleconych z zakresu administracji rządowej, było oddelegowanie pracowników na seminaria, kongresy oraz szkolenia o tej samej tematyce. Ponadto wskazano, iż strona powodowa domaga się zwrotu kosztów delegacji pracowników, w celu oceny pracowniczej, konsultacji z kierownikiem, a w żaden sposób nie udowodniła, aby brak tych delegacji skutkowałby niemożnością prawidłowej realizacji zadań zleconych.

Zakwestionowane zostały także koszty międzynarodowych rozmów telefonicznych, jako niekonieczne.

Następnie strona pozwana podała, że kwestionuje wysokość wynagrodzeń pracowników Urzędu (...) realizujących zadania zlecone z zakresu administracji rządowej, gdyż ich średnie miesięczne wynagrodzenia są wyższe od wynagrodzeń pracowników (...) Urzędu Wojewódzkiego realizujących podobne zadania. Podkreślono, że pracownicy oprócz merytorycznych zadań wykonując także proste techniczne czynności jak wpisy do rejestrów, prowadzenie ewidencji egzaminatorów, lekarzy czy rejestru przedsiębiorców prowadzących kursy (...), co nie wymaga ani wysokich kwalifikacji, ani wysokiego wynagrodzenia.

Odnośnie kosztów zatrudnienia pracownika realizującego zadania zlecone wynikające z ustawy z dnia 24 października 1991 r. o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego pozwany wskazał, że wynagrodzenie za te czynności pracownika Urzędu (...) wynosiło 1 840,31 zł za 0,5 etatu. Zdaniem pozwanego to stanowisko nie wymaga wyższego specjalistycznego wykształcenia i przygotowania, i koszt winien być niższy. Zdaniem pozwanej, gdyby zadania te nie były zadaniami zleconymi i wykonywane były przez pracownika (...) Urzędu Wojewódzkiego, koszt jego realizacji z tytułu wynagrodzeń stanowiłyby w jednym roku budżetowym łącznie z wydatkami pochodnymi 19 788 zł, podczas gdy koszt zatrudnienia pracownika Urzędu (...) wyniósł z tego tytułu kwotę 26 255 zł, co stanowi różnicę w wysokości 6 467 zł.

Strona pozwana podniosła, że skoro strona powodowa sama dobrowolnie podejmowała decyzje o zwiększeniu wynagrodzeń pracowników realizujących zadania zlecone to powinna ponosić ich koszty z budżetu jednostki samorządu terytorialnego, nie zaś z budżetu Skarbu Państwa. Ponadto Samorząd Województwa w 2013 r. osiągnął dochód z tytułu realizacji wszystkich zadań zleconych w kwocie 32 729,15 zł i dochody te zasilili budżet Województwa

(...), co także należy uwzględnić przy ocenie szkody poniesionej przez stronę powodową i przy ewentualnym jej zmniejszeniu.

Pozwany podniósł, że wskazana w pozwie data naliczania odsetek ustawowych od stycznia 2014 r. została określona w sposób arbitralny i nie znajduje uzasadnienia w przepisach prawa.

Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo w całości po ustaleniu okoliczności bezspornych i stanu faktycznego.

Bezspornym między stronami było, że: Województwo (...) realizuje zadania zlecone z zakresu administracji rządowej w 14 obszarach na podstawie następujących ustaw:

ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych, ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego, ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym, ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych, ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. prawo wodne, ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne, ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie, ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy z dnia 15 września 2000 r. o grupach producentów rolnych i ich związkach, ustawy z dnia 19 grudnia 2003 r. o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku suszu paszowego oraz rynku lnu i konopi uprawianych na włókno, ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym, ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach, ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w zw. z art. 76 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach w zw. z art. 76 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, ustawy z dnia 17 maja 1989 r. prawo geodezyjne i kartograficzne.

Ponadto Sąd ustalił, że Minister Finansów zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20 maja 2009 r. w sprawie szczegółowego sposobu, trybu i terminów opracowania materiałów do projektu ustawy budżetowej na rok 2010 (Dz. U. Nr 80, poz. 673 i Nr 122 poz. 1009) przekazał pismem z dnia 7 sierpnia 2009 r. wstępną kwotę wydatków wynoszącą dla części 85/12 Województwo (...) łącznie 543 508 tys. zł. Wskazano, że wstępna kwota wydatków ujmuje wydatki w wysokości 34 tys., zł na przekazane przez Ministra Środowiska marszałkom województw kompetencje do koncesjonowania wód leczniczych, termalnych i solanek zgodnie z projektem nowej ustawy Prawo Geologiczne i górnicze, przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 18 listopada 2008 r.

W piśmie z dnia 27 lipca 2012 r. Minister Finansów poinformował Wojewodę (...) o tym, że zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 31 maja 2012 r. w sprawie szczegółowego sposobu, trybu i terminów opracowania materiałów do

projektu ustawy budżetowej na rok 2013 przekazuje wstępną kwotę wydatków (bieżących i majątkowych) wynoszącą dla części 85/12 Województwo (...) łącznie 905.019 tys. zł. Natomiast w piśmie z dnia 2 sierpnia 2012 r. Minister Finansów przekazał dalszą kwotę wydatków określoną przez Ministra Edukacji Narodowej przeznaczonych na finansowanie zadań oświaty i wychowania dla działu (...) – Oświata i wychowanie oraz działu (...) – (...) opieka wychowawcza w łącznej wysokości 15.699 tys. zł w tym finansowanie zadań z zakresu doskonalenia zawodowego 1.090 tys. zł. Kolejno Wojewoda (...) w sierpniu 2012 r. otrzymał od Ministra Spraw Wewnętrznych kwotę na przejścia graniczne w wysokości 2.710.000 zł na wydatki bieżące jednostek budżetowych z przeznaczeniem na bieżące utrzymanie lotniczego przejścia granicznego w K..

Pismem z dnia 6 lipca 2012 r. Minister Obrony Narodowej przedstawił Wojewodzie (...) szczegółowy podział limitu wydatków w rozdziale 75212 – Pozostałe wydatki obronne dla dysponentów części budżetu państwa innych niż część 29 – O. narodowa. Limity te miały znaleźć przeznaczenie na sfinansowanie zadań obronnych planowanych do ujęcia

w projekcie „Programu pozamilitarnych przygotowań obronnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2013-2022” przewidzianych do realizacji w 2013 r.

Zgodnie z wystąpieniem pokontrolnym Najwyższej Izby Kontroli Delegatury w K. dotyczącym prawidłowości działań Urzędu (...) Województwa (...) za rok 2012 r. urząd ten w sposób właściwy korzystał z prawa do określania warunków i sposobu przyznawania premii i nagród pracowniczych i przestrzegał obowiązującego Regulaminu wynagradzania pracowników wprowadzonego Zarządzeniem Marszałka nr (...) z dnia 15 lipca 2009 r. obowiązującego również w 2013 r. Ponadto nie stwierdzono także nieprawidłowości w zakresie określania warunków wynagradzania pracowników oraz przestrzegania zasad obowiązujących w tym zakresie. Wskazano, że ustalone w regulaminie stawki wynagrodzeń nie były niższe od stawek określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych, a wypłacane wynagrodzenia mieściły się w podawanych przedziałach zaszeregowania.

Wraz z pismem z dnia 22 lutego 2013 r. Wojewoda (...) zgodnie z art. 148 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 ze zm.) przesłał informację o kwotach dochodów związanych z realizacją zadań z zakresu administracji rządowej oraz innych zadań zleconych odrębnymi ustawami, kwotach dotacji

celowych oraz środkach na realizację programów finansowych z udziałem środków europejskich, wynikających z ustawy budżetowej na 2013 r. (Dz. U z 2013 r., poz. 169). Zgodnie z załącznikiem nr 2 zawierającym plan dotacji celowych z budżetu państwa na zadania bieżące z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami realizowane przez samorząd województwa w 2013 r. - § 2210 w D. 750 dot. Administracji publicznej rozdz. 75011 Urzędy Wojewódzkie przyznano kwotę 1 924 000 zł.

Pismem z dnia 29 października 2013 r. (...) Urząd Wojewódzki w K. Wydział Finansów i Budżetu poinformował Urząd (...) Województwa (...), że Zarządzeniem Wojewody (...) z dnia 25 października 2013 r. zostały wprowadzone zmiany dla województwa (...) na 2013 r. w części (...) – województwo (...), dziale (...) Administracja publiczna, rozdziale 75011 – Urzędy Wojewódzkie polegające na zwiększeniu planu dotacji celowej o kwotę 36 820 zł. Środki te pochodziły z rezerwy celowej budżetu państwa (część (...)) i przeznaczone były na uzupełnienie wydatków na ubezpieczenia pracowników jednostek samorządu terytorialnego wykonujących zadania zlecone z zakresu administracji rządowej, w związku z podniesieniem od dnia 1 lutego 2012 r. wysokości składki rentowej.

Pismem z dnia 15 listopada 2013 r. (...) Urząd Wojewódzki w K. Wydział (...) zawiadomił, że Zarządzeniem Wojewody (...) z dnia 14 listopada 2013 r. zwiększony został plan dotacji celowej dla samorządu: w części (...) – województwo (...), dziale (...) – Administracja publiczna, rozdziale (...) – Urzędy Wojewódzkie § (...) Dotacje celowe przekazane z budżetu państwa na zadania bieżące z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami realizowane przez samorząd województwa o kwotę 100 000 zł.

Łączna otrzymana dotacja na wykonanie przez stronę powodową zadań zleconych z zakresu administracji rządowej w 2013 r. wyniosła 2 058 429 zł.

Pismem z dnia 13 listopada 2013 r. Samorząd Województwa (...) skierował informację do (...) Urzędu Wojewódzkiego w K. Dyrektora Wydziału (...) wskazując, że realizuje zadania zlecone z zakresu administracji rządowej, których finansowanie powinno być zapewnione z budżetu państwa. Podano, że otrzymywane corocznie środki na pokrycie wynagrodzeń pracowników realizujących w/w zadania nie pokrywają rzeczywistych wydatków ponoszonych przez Województwo (...). W 2013 r. przyznane zostały środki w wysokości 1 954 820 zł. W celu zapewnienia prawidłowej realizacji wydatków niezbędne było zabezpieczenie w planie budżetu województwa wkładu własnego na poziomie 1 660 000 zł.

W związku z przeprowadzoną analizą na wynagrodzenia wraz z pochodnymi na dzień 13 listopada 2013 r. przewidywane wydatki pokryte z budżetu województwa na koniec roku miały wynieść 1 632 080 zł. W związku z brakami finansowymi strona powodowa zwróciła się o przekazanie dodatkowych środków w ramach dotacji na realizację w/w wydatków.

Strona powodowa także w poprzednich latach 2011, 2012 informowała Wojewodę (...) o zbyt niskiej dotacji celowej, która nie wystarczała na pełne zrealizowanie zadań zleconych.

W związku ze zmianami ustaw i przekazywaniem zadań zleconych z (...) Urzędu Wojewódzkiego w K. do Urzędu (...) Województwa (...) w 2005 r. zostało przekazanych 30 pracowników samorządowych, na wykonanie tych zadań. W 2008 r. doszło do przekazania 18 pracowników z (...) Urzędu Wojewódzkiego w K. do Urzędu (...) Województwa (...) w związku z wejściem w życie art. 19-21 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. z 2005 r., Nr 175, poz. 1463 ze zm.).

W 2013 r. zadania zlecone z zakresu administracji rządowej wykonywało w sumie 69 pracowników Urzędu (...) Województwa (...). Pracownicy Urzędu (...) Województwa (...) w części wykonują zarówno zadania własne jak i zlecone, zaś część osób zajmuje się wyłącznie zadaniami zleconymi, co regulują zarządzenia Marszałka Województwa (...) w sprawie podziału na wewnętrzne komórki organizacyjne i szczegółowego zakresu działania poszczególnych departamentów. Część pracowników rezygnowała z zatrudnienia, były przyjmowane nowe osoby na stanowiska związane także z wykonywaniem zadań zleconych, jednak część kompetencji przejmują na siebie osoby już pracujące w urzędzie, gdyż obowiązki są sukcesywnie zwiększane. W trakcie roku 2013 r. zakres zadań realizowanych przez Departament (...), (...) i Geodezji został przejęty przez dwa departamenty: Departament (...) i Geodezji oraz Departament (...).

W obszarze przygotowania systemu kierowania bezpieczeństwem narodowym (oznaczenie (...)) zadania wykonywał jeden pracownik w wymiarze 50% zadań zleconych; w obszarze szkoleń obronnych administracji publicznej i przedsiębiorców (oznaczenie (...)) zadania zlecone wykonywało dwóch pracowników w wymiarze 50% i 100%; w obszarze zaspokajania potrzeb Sił Zbrojnych i wojsk sojusznicych przez sektor pozamilitarny (oznaczenie (...)) zadania wykonywał jeden pracownik w wymiarze 50%; w obszarze kontroli działalności (...) w zakresie wykonywania zadań administracji rządowej związanych z obsługą obywateli (oznaczenie (...)) zadania zalecone wykonywało 5 pracowników w tym:

jedna osoba na 50%, dwie na 30%, jedna na 40% i jedna na 100%; w obszarze systemu zagospodarowania odpadów innych niż komunalne (oznaczenie (...)) zadania zlecone wykonywało 11 osób, wszystkie w pełnym wymiarze 10% zadań zleconych; w obszarze przedsięwzięcia w dziedzinie geologii, w tym Państwowa Służba (...) (oznaczenie (...)) zadania zlecone wykonywało 12 osób, w tym trzy na 50%, a 7 w wymiarze 100% zadań; w obszarze konkurencyjność sektora rolnego i leśnego (oznaczenie (...)) zadania

zlecone wykonywane były przez 2 pracowników w wymiarze 100%; w obszarze rejestrów oraz nadzoru nad ośrodkami szkolenia i ośrodkami doskonalenia techniki jazdy oraz (...) pod względem prawidłowości realizacji zadań (oznaczenie(...)) zadania zlecone były wykonywane przez 6 pracowników w pełnym wymiarze 100%; w obszarze ochrony zwierząt łownych i gospodarowania ich zasobami (oznaczenie (...)) zatrudniona była 1 osoba w wymiarze 100%; w obszarze budowy i utrzymania melioracji wodnych i wód istotnych dla utrzymania stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa (oznaczenie(...)) zadania zlecone wykonywało 13 pracowników, wszyscy w pełnym wymiarze 100%; w obszarze przeciwdziałania kłusownictwu zatrudniona była 1 osoba w wymiarze 100%; w obszarze programów ochrony powietrza (oznaczenie (...)) zadania zlecone realizowało 6 pracowników (...) każdy w wymiarze 100% zadań zleconych; w obszarze współdziałania z (...), organami administracji rządowej i organizacjami pozarządowymi (oznaczenie (...)) zadania zlecone wykonywała 1 osoba w wymiarze 50%; w obszarze działań na rzecz edukacji profesjonalnych kadr turystycznych (oznaczenie (...)) zatrudnionych było 12 pracowników wykonujących zadania zlecone w pełnym wymiarze 100%.

Zgodnie z Regulaminem wynagradzania pracowników Urzędu (...) Województwa (...) w K. pracownicy otrzymują maksymalne wynagrodzenie zasadnicze w zależności do przynależności do jednej z 22 kategorii zaszeregowania, które wynoszą od 1 600 zł (...) kat.) do 9 000 zł (kat. (...)). Koszty wynagrodzenia rocznego dodatkowego za rok 2012 tzw. trzynastka wyniosły 206 581, 32 zł.

Pracownicy, którzy byli zatrudniani w Urzędzie (...) Województwa (...) mieli wyrównywane wynagrodzenia do dolnych limitów. Nie miało miejsca różnicowanie pracowników pod względem wynagrodzenia z uwagi na wykonywanie zadań zleconych lub własnych jednostki samorządu terytorialnego.

Pracownicy Urzędu (...) Województwa (...) w K. korzystali z delegacji krajowych, w celu dojazdów na szkolenia, kontrole czy wizje, które odbywały się transportem publicznym, pociągami, busami jak również prywatnymi samochodami do celów służbowych, głównie w przypadkach, gdy dojazd komunikacją publiczną był niemożliwy lub utrudniony.

(...) krajowe i wewnętrzne w jakich brali udział pracownicy powoda wynikały głównie ze zmiany przepisów ustawy o odpadach, jak również dotyczyły kwestii związanych np. z prawem wodnym, ochroną środowiska, księgi wieczystymi, ochroną danych osobowych. Pracownicy, którzy brali udział w szkoleniach, przeszkalali innych urzędników samorządowych w zakresie nowych przepisów lub ich interpretacji. Pracownik K. S. został skierowany na szkolenie mające

miejsce pod koniec stycznia 2013 r. z terminie znacznie wcześniejszym, gdy szkolenia są planowane na dalsze miesiące z góry, a później zastępował pracownika wykonującego zadania zlecone w obszarze dotyczącym zmienionej ustawy o odpadach.

Zadania zlecone w 2013 r. były wykonywane przez Urząd (...) w 6 budynkach – czterech znajdujących się w K., jednym w T. i jednym w N..

Środki jakie otrzymało województwo (...) w ramach dotacji na wykonywanie zadań zleconych zostały przeznaczone m.in. na wynagrodzenia dla pracowników wraz z innymi świadczeniami pochodnymi jak wpłaty na ZUS i Fundusz Pracy płacony przez pracodawcę, jak też wpłaty na (...) i Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych. Przeznaczono na te cele kwotę ponad 1 507 000 zł z budżetu wojewódzkiego Województwa (...). Ponad 423 000 zł były wydatkowane na szkolenia, delegacje, media, wyposażenie informatyczne i usługi informatyczne.

Odnośnie opłat za media w postaci centralnego ogrzewania i gazu, to wynikały one z normalnego zużycia w każdej z czterech lokalizacji Urzędu (...) Województwa (...): urzędy położone w K. przy ul. (...) oraz w Agendzie Zamiejscowej w T. korzystały z centralnego ogrzewania, zaś Agenda Zamiejscowa w N. zużywała gaz. Ponoszone były także koszty związane ze zużyciem prądu, wody, ścieków, sprzątaniem powierzchni biur. Pracownicy urzędów korzystali ze sprzętów w postaci komputerów, programów komputerowych jak (...), (...) księgowych lub specjalnych programów dla zadań Archiwum (...), jak też z Internetu. W ciągu 2013 r. sprawne korzystanie z tych urządzeń i oprogramowania wymagało obsługi informatycznej. Odnośnie kosztów obsługi pocztowej to wynikały one z obsługi w postaci doręczania i przyjmowania poczty związanej z wykonywaniem zadań zleconych i w oparciu o umowy jakie Województwo (...) zawarło w 2013 r. z Poczta Polska: umowa nr (...) z dnia 2 stycznia 2013 r., umowa nr (...) z dnia 2 stycznia 2013 r. oraz umowa nr (...) z dnia 10 grudnia 2013 r. Koszty związane z wydatkami administracyjno-technicznymi wynikały z konieczności opłat za infrastrukturę budynków, ich dozowania, obsługiwanie przez recepcjonistów, czy portierów.

Wydatki osobowe i rzeczowe na utrzymanie stanowisk pracy oraz usług pocztowych związanych z realizacją zadań zleconych poniesionych przez Województwo (...) w 2013 r. wyniosły łącznie:

I. koszty tzw. osobowe:

- łączne wydatki na wynagrodzenia: 3 462 793,52 zł,
- wypłaty na Państwowy Fundusz (...): 40 601,32 zł,
- odpisy na Zakładowy Fundusz(...): 62 045,89 zł,
- delegacje: 50 019,06 zł,

- szkolenia: 16 957,54 zł,

II. koszty tzw. rzeczowe:

- wydatki na energię elektryczną: 40 019,10 zł,

- wydatki na opłaty za centralne ogrzewanie lub gaz: 27 432,33 zł,

- woda, ścieki: 5 070,98 zł,

- sprzątanie powierzchni biurowych: 27 119,79 zł,

- obsługa administracyjno-techniczna: 45 772,83 zł,

- koszty połączeń telefonicznych stacjonarnych: 10 532,36 zł,

- koszty wyposażenia informatycznego, wymiany sprzętu informatycznego, usług informatycznych i innych wydatków z tej kategorii: 130 893,81 zł,

III. koszty pocztowe: 69 705,75 zł.

Łączne wydatki wyniosły 3 988 964,28 zł, a otrzymana dotacja to kwota 2 058 429 zł, zatem wydatki z budżetu własnego Województwa (...) wyniosły 1 930 544, 28 zł.

Poza okolicznościami, które zostały przez strony przyznane (art. 229 k.p.c.) lub też taką ocenę uzasadniał przebieg całego postępowania (art. 230 k.p.c.), istotne dla sprawy fakty Sąd ustalił w oparciu o przedstawione dokumenty prywatne i urzędowe, których autentyczność nie budziła wątpliwości i nie była przedmiotem zarzutów stron postępowania.

Strona pozwana zarzuciła, że przedłożone dokumenty w tym księgowo, wyciągi, rachunki, faktury oraz metodologie dokonywania wyliczeń kosztów nie stanowiły dowodu poniesionych wydatków na zadania zlecone przez Województwo (...), lecz wyłącznie oświadczenia i twierdzenia powoda o wysokości tych wydatków. W ocenie Sądu wskazane dokumenty jako dowody z dokumentów prywatnych stanowią środki dowodowe i ich wiarygodność podlega ocenie według zasad art. 233 § 1 k.p.c. Ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał

dowodowy, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 marca 2014 r., sygn. akt I ACa 953/13, LEX nr 1466962). W ocenie Sądu przedłożone dokumenty stanowią dowód poniesionych przez stronę powodową wydatków na wykonywanie zadań zleconych z zakresu administracji rządowej w 2013 r., gdyż stanowią logiczne zestawienia konkretnych wydatków, są oparte o podane przez powoda metodologie wyliczeń (np. w stosunku do podziału kosztów mediów co do zakresu zadań własnych i zleconych itp.), które Sąd uważa za racjonalne i zasadne.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd poczynił także w oparciu o zeznania świadków: M. P. (1), M. P. (2) i M. Z.. Zeznania tych świadków były logiczne, spójne i spontaniczne, a nadto znajdowały one w części oparcie w dokumentach, którym Sąd dał wiarę. Świadczyli w sposób bardzo dokładny podawali jakie konkretnie środki Województwo (...) otrzymało od Wojewody (...) w zakresie dotacji celowych na zadania zlecone, na co środków zabrakło i ile strona powodowa musiała zapłacić z własnego budżetu celem realizacji tych zadań, a także że brak było możliwości ograniczenia ponoszonych wydatków, gdyż były one celowe i konieczne na wypełnienie zleconych zadań.

Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe, gdyż dokumenty których dopuszczenia domagała się strona pozwana nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Zdaniem Sądu I instancji powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 49. ust. 1 i 4 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (t. j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1115 z późn. zm., dalej: u.d.j.s.t.) jednostka samorządu terytorialnego wykonująca zadania zlecone z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami otrzymuje z budżetu państwa dotacje celowe w wysokości zapewniającej realizację tych zadań. Dotacje celowe, o których mowa w ust. 1, są przekazywane przez wojewodów, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej, na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Jak stanowi ust. 5 powołanego art. 49, dotacje celowe, o których mowa w ust. 1, powinny być przekazywane w sposób umożliwiający pełne i terminowe wykonanie zleczonych zadań.

W przypadku niedotrzymania warunku określonego w ust. 5, jednostce samorządu terytorialnego przysługuje prawo dochodzenia należnego świadczenia wraz z odsetkami w wysokości ustalonej jak dla zaległości podatkowych, w postępowaniu sądowym (ust. 6 art. 49).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 lutego 2012 r. sygn. akt II CSK 195/11, LEX nr 1168537 stwierdził, iż art. 49 ust. 6 u.d.j.s.t. stwarza samodzielną podstawę dla wystąpienia z pozwem o zapłatę na rzecz jednostki, której zlecono wykonanie zadań z zakresu administracji rządowej, gdy przekazana dotacja celowa nie zapewnia pełnego i terminowego wykonania zleczonych zadań. Wskazał, że w sytuacji, gdy dotacja celowa nie umożliwi pełnego wykonania zadań zleczonych, należy uznać, że nie została ona przekazana zgodnie z wymogami ustalonymi w art. 49 ust. 5 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. W takiej sytuacji, jak wynika z art. 49 ust. 6 powołanej ustawy, jednostce samorządu terytorialnego przysługuje prawo dochodzenia należnego świadczenia wraz z odsetkami w postępowaniu sądowym.

Z kolei w wyroku z dnia 20 lutego 2015 r., sygn. V CSK 295/14, LEX nr 1677176, Sąd Najwyższy wskazał, że wyżej powołany przepis stanowi samodzielną podstawę roszczenia, jeżeli przekazana dotacja celowa nie zapewnia pełnego i terminowego wykonania zleczonych zadań, bez potrzeby odwołania się do art. 417 k.c.

Sąd Najwyższy podkreślił, że: „Dotacja celowa, o której mowa w art. 49 ust. 1, jest dotacją o charakterze obligatoryjnym i jedną z niewielu, w stosunku, do której ustawodawca wprost sformułował zasadę adekwatności. Oznacza to, że wysokość dotacji powinna być tak wyliczona według zasad określonych w przepisach ustawy o finansach publicznych obowiązujących w dacie jej przyznania, by przekazane środki zapewniały pełne i terminowe finansowanie wykonania zadań zleczonych. Unormowanie to ma swe źródło w art. 167 ust. 1 i 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który wprowadzając konstytucyjną zasadę podziału dochodów publicznych pomiędzy administrację publiczną i samorząd terytorialny, przyznaje jednostkom samorządowym prawo do udziału w tych dochodach odpowiednio do przypadających im zadań i prawo do zmian w ich podziale w wypadku zmian w zakresie zadań i kompetencji. Skoro ustawodawca odstąpił od zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 167 Konstytucji i wprowadził w art. 49 ust. 1 u.d.j.s.t. regułę adekwatności, to uprawniony jest wniosek, że w tym zakresie przyjął pełną odpowiedzialność administracji rządowej za finansowanie zadań publicznych należących do jej kompetencji, lecz zleczonych lub zleczonych ustawami do wykonywania samorządowi. Żaden przepis rangi ustawowej nie nakłada na jednostki samorządowe obowiązku finansowania zadań zleczonych z zakresu administracji rządowej z dochodów własnych, jeżeli poziom środków przekazanych w formie dotacji nie jest wystarczający. Skoro zatem ustęp 6 art. 49 u.d.j.s.t. przyznaje jednostce samorządu terytorialnego prawo do wystąpienia o należne świadczenie w wypadku niedotrzymania warunku określonego w ustępie 5, a ten nakłada na administrację rządową obowiązek przekazania dotacji celowej w wysokości zapewniającej realizację zadań

zleczonych (ust. 1) w sposób pełny i terminowy, to prawidłowa wykładnia prowadzi do wniosku, że stanowi on podstawę roszczenia o zapłatę różnicy pomiędzy kwotą rzeczywiście potrzebną do pełnego wykonania zadań zleczonych, a wysokością przekazanej dotacji. Stanowisko to wspiera treść ustępu 5, który nie stanowi, że dotacja, o której mowa w ust. 1 ma być przekazana w pełni i w terminie, lecz stanowi, że ma być przekazana w taki sposób, by umożliwić pełne i terminowe wykonanie zadań. Roszczenie przyznane jednostce samorządowej nie ma charakteru odszkodowawczego,

a więc nie jest konieczne wykazanie bezprawności działania dysponenta dotacji lub powstania szkody po stronie jednostki samorządu terytorialnego.”

Sąd Okręgowy podziela wyrażony w wyroku pogląd Sądu Najwyższego, że niezasadne jest stanowisko wskazujące, iż art. 49 ust. 6 u.d.j.s.t. ma zastosowanie tylko w przypadkach przekazania przyznanej dotacji w niepełnej wysokości lub z uchybieniem terminu ustawowego, a hipotezą tego przepisu nie jest objęte przekazanie ustalonych w budżecie dotacji w wysokości nie zapewniającej właściwej realizacji zadań zleconych, jak również, że roszczenie to nie ma charakteru odszkodowawczego.

Należało wobec tego przyjąć, że Województwo (...) mogło wystąpić z roszczeniem o dochodzenie należnych mu świadczenia, wypłaconego z własnego budżetu, na pokrycie różnicy między środkami przekazanymi, a wydatkowanymi w sposób konieczny, celowy i gospodarny na zadania zlecone z zakresu administracji rządowej. Przekazanie dotacji w wysokości nieadekwatnej do zakresu zadań zleconych spowodowało konieczność wyasygnowania własnych środków powoda na umożliwienie pełnej realizacji zadań zleconych. Niezasadne są poglądy strony pozwanej, która twierdziła, że Województwo (...) nie mogło dochodzić w niniejszym postępowaniu środków, które nie wystarczyły na wykonane zadań zleconych ponad kwotę przyznanych dotacji i finansowanych z własnego budżetu, gdyż środki były przekazane w takiej wysokości jaką przewidywał budżet, a więc adekwatnej do zleconych zadań. Środki w kwocie łącznej 2 058 420,00 zł uniemożliwiały pełną realizację zadania, czyli ich wysokość nie odpowiadała rzeczywistej, wymaganej wysokości, niezbędnej na wykonanie zadań zleconych z zakresu administracji rządowej.

W tej sytuacji, skoro istnieje odrębna podstawa uzasadniająca zasądzenie na rzecz powoda należnej mu kwoty, nie było potrzeby rozważania, czy podstawą powództwa mógł być przepis art. 417 k.c. i ustalania poniesionej przez Województwo (...) szkody. Strona powodowa była obowiązana w oparciu o art. 6 k.c. do wykazania wysokości faktycznie poniesionych, uzasadnionych kosztów realizacji zadań zleconych na 2013 r., wysokości przyznanej dotacji oraz spełnienia przesłanek z art. 49 ust. 5 u.d.j.s.t.

Powód nie musiał zatem udowadniać, że ponoszone przez niego wydatki były realizowane zgodnie z zasadami celowości, oszczędności i gospodarności, to na stronie pozwanej spoczywał obowiązek udowodnienia tych kwestii, skoro twierdziła ona, że wydatki Województwa (...) były zbyt wysokie, a wystarczającym byłoby oszczędne podzielenie i gospodarowanie przekazaną dotacją celową. Jednakże w ocenie Sądu pozwany tego nie wykazał.

Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego pełna i kompleksowa realizacja przez Województwo (...) zadań zleconych z zakresu administracji rządowej wymagała przekazania w formie dotacji celowej kwoty wyższej od tej, która została przekazana stronie powodowej, gdyż uzyskane środki wystarczyły na pokrycie zaledwie części tych zadań. Środki jakie wydatkowało Województwo (...) na wynagrodzenia dla pracowników stanowiły kwotę 3 462 793,52 zł. Zadania zlecone z zakresu administracji rządowej wykonywało łącznie w 2013 r. 69 pracowników Urzędu (...)Województwa (...), a ich wynagrodzenia wynikały z ustalonych regulaminów wynagradzania oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych i niezasadnym byłoby obniżanie tych stawek tylko z uwagi na mało skomplikowany charakter wykonywanych prac, lub też fakt, że pracownicy (...) Urzędu Wojewódzkiego realizujący podobne zadania otrzymują niższe wynagrodzenia. Wypłacanie wynagrodzeń za wykonywaną pracę, bez różnicowania na zadania własne, czy zlecone, było obowiązkiem powoda jako pracodawcy. Ponadto wskazane wysokości wynagrodzeń dotyczyły nie samych pracowników Urzędu Marszałkowskiego bez żadnego podziału, lecz z dokładnym wskazaniem i przeliczeniem na części etatów w stosunku do wykonywanych zadań zleconych. Strona powodowa udowodniła poniesione wydatki na wynagrodzenia przedłożonymi listami płac, podobnie jak wysokość koniecznych wydatków na Państwowy Fundusz (...) i Zakładowy Fundusz (...), które z kolei wynikały z dokumentów księgowych i poleceń księgowania.

Ponadto należy zauważyć, że skoro zgodnie z przepisami ustawowymi - art.27 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1202 t. j.) pracownicy samorządowi zatrudnieni na stanowiskach urzędniczych, w tym kierowniczych podlegają okresowej ocenie, to ocenie podlegają zarówno działania pracownika

w zakresie zadań zleconych jak i własnych. Podobne zasady dotyczą konsultacji z kierownikami. Uzasadniało to poniesienie kosztów delegacji i konsultacji. Niezasadne były również zarzuty pozwanego odnośnie zbyt dużych wydatków na szkolenia i delegacje, które

okazały się niezbędne do prawidłowego i rzetelnego wykonywania obowiązków związanych także z wykonywaniem zadań zleconych, a także potrzebą rozwoju zawodowego i podwyższania kompetencji. Konieczność udziału w szkoleniach wynikała m.in. ze zmiany ustawy dotyczącej odpadów i wiążących się z tym interpretacji przepisów. Ponadto pracownicy przechodzący szkolenia po powrocie szkolili dalsze osoby w Urzędzie (...) Województwa (...). K. S. został zaś skierowany na szkolenie z wyprzedzeniem, a zatem jego udział w nim oraz obowiązek poniesienia stosownych kosztów w styczniu 2013 r. był z góry zaplanowany.

Wydatki na media, takie jak ogrzewanie z centrali ciepłowniczej, czy gaz również były wskazane jako konieczne i obliczone w sposób proporcjonalny do zużycia w każdej z 4 lokalizacji Urzędu (...) w stosunku do ilości pracowników realizujących zadania zlecone. Również wydatki za energię elektryczną, sprząatanie biur, wodę i ścieki wynikały z użytku koniecznego do normalnego wykonywania pracy, zaś tak poniesione koszty w stosunku do wykonywania zadań zleconych strona powodowa wyliczyła zbierając dane z wszystkich placówek, następnie dzieląc je przez średnią ilość etatów w danym urzędzie i przez 12 miesięcy 2013 r., co dawało koszt na jeden etat, które kolejno uwzględniały również czas wykonywania zadań zleconych przez danego pracownika i procent jego finansowania w ramach zadań zleconych.

Nieracjonalne było również zanegowanie konieczności wykonywania rozmów telefonicznych międzynarodowych, których koszty pokryte zostały z budżetu własnego województwa, skoro były one niezbędne w wykonywanej pracy związanej z zadaniem zleconym. Przedłożone zestawienia rozmów, wykorzystania telefonów i bilingi, stanowiły wystarczające dowody na potwierdzenie zasadności dokonywanych wydatków na połączenia telefoniczne. Koszty obsługi administracyjno-technicznej w postaci obsługi biur, dozoru, czy kosztów pracowników recepcji lub ochrony także wiązały się z wykonywanymi zadaniami. Dodać należy, że wysokość tych kosztów nie stanowiła takich kwot, które mogłyby wskazywać na niezasadność tych kosztów.

Odnośnie kosztów informatycznych, związane one były z zapewnieniem pracownikom sprzętu oraz oprogramowania niezbędnego do szybkiej i wydajnej pracy, zaś zakup nowych komputerów, czy korzystanie z usług informatyków było oczywiście konieczne w pracy urzędów. Ci pracownicy którzy wykonywali tylko zadania zlecone, a w 2013 r. potrzebowali wymiany sprzętu komputerowego, otrzymywali takie wyposażenie i ono w całości było wliczane do wydatków objętych pozwem. Również koszty związane z konserwacją aplikacji Archiwum (...) uwzględniono w całości, gdyż jest to w całości zadanie zlecone z zakresu administracji rządowej.

Co się zaś tyczy korespondencji pocztowej i wydatków z nią związanych wynikały one z zawartych przez stronę powodową umów z Poczta Polska, z czego dwie z nich obowiązywały dla urzędów przez cały 2013 r., a jedna od grudnia z uwagi na wyczerpane limity z umowy (...). Agendy w T. i N. były obsługiwane tylko na podstawie umowy (...) z dnia 2 stycznia 2013 r. Strona powodowa przedłożyła również w tym zakresie szczegółowe wyliczenia w zakresie przesyłek realizowanych wyłącznie przez pracowników wykonujących zadania zlecone, jak również dane pozwalające na identyfikację i potwierdzenie wysyłek, gdy zadania te były łączone z własnymi, a wyliczenia dokonano w oparciu o wystawione faktury i wykazy pocztowych książek nadawczych.

Jest oczywistym, że skoro część pracowników wykonywała w spornym okresie zarówno zadania zlecone z zakresu administracji rządowej jak i zadania własne, to nie wszystkie rodzaje wydatków i kosztów były możliwe do idealnego podzielenia i wyliczenia jedynie co do zakresu zadań zleconych.

Zdaniem Sądu strona pozwana nie wykazała zatem, aby zasadne były jej zarzuty co do braku celowości i oszczędności wydatków powoda na zadania zlecone z zakresu administracji rządowej. Pozwany miał świadomość, że przekazane kwoty dotacji celowych są niewystarczające na realizację zadań zleconych, występują w zbyt małej wysokości, aby w pełni i terminowo zrealizować powierzone zadania, gdyż powód zarówno w latach poprzedzających sporny 2013 r. jak i w listopadzie 2013 r. informował Wojewodę (...) o konieczności zwiększenia dofinansowania.

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że strona powodowa wydatkowała z własnego budżetu kwotę 1 930 544,28 zł konieczną na realizację zadań zleconych ponad przekazaną przez pozwanego kwotę 2 058 420,00 zł. Wojewoda (...) pomimo zobowiązania ustawowego nie przekazał w terminie wystarczających środków finansowych na wykonanie w/w zadań i wobec tego Skarb Państwa - Wojewoda (...) powinien dokonać zapłaty kwoty 1 930 544,29 zł na rzecz strony powodowej, w oparciu o art. 49 ust. 6 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

Odsetki jakich domagała się strona powodowa znajdują oparcie w przepisie art. 49 ust. 6. u.d.j.s.t. i są to odsetki jak dla zaległości podatkowych i są należne od dnia następującego po dniu upływu terminu płatności. Za taki dzień należało uznać terminowe przekazanie dotacji celowej na wykonanie zadań zleconych, przez co należy rozumieć ostatni dzień 2013 r., zatem żądanie powoda zasądzenia odsetek od dnia 3 stycznia 2014 r. było zasadne.

O kosztach procesu w pkt II orzeczono w oparciu o przepis 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Na koszty te złożyła się opłata od pozwu w wysokości 96 528,00 zł oraz kwota 7 200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika reprezentującego stronę powodową wyliczona na podstawie § 2 pkt. 1 i 2 oraz § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 490 z późn. zm.).

Wyrok ten zaskarżyła w całości strona pozwana wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództwa w całości. Apelująca zarzuciła naruszenie następujących przepisów postępowania:

art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na przyjęciu, że sporządzone przez stronę powodową zestawienia, wyciągi, wykazy i metodologie dokonywania wyliczeń kosztów są dowodem poniesienia wydatków na realizację zadań zleconych, podczas gdy tego typu opracowania w ogóle nie stanowią dowodów, a także poprzez oparcie ustaleń faktycznych co do roku 2013 na dokumencie w postaci Wystąpienia pokontrolnego Najwyższej Izby Kontroli z 2012 r.,

art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy, a zmierzającego do wykazania, że wysokość ponoszonych wydatków przekraczała kwoty niezbędne, a więc że wydatki te nie były uzasadnione,

art. 287 § 1 k.p.c. poprzez poczynienie przez Sąd samodzielnie ustaleń wymagających wiadomości specjalnych z dziedziny rachunkowości,

naruszenie art. 232 k.p.c. w zw. z art. 49 ust. 5 i 6 z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526; ze zm. - dalej: u.d.j.s.t.) poprzez odstąpienie od utrwalonego w judykaturze poglądu, że jednostka samorządu terytorialnego, która formułuje roszczenia w oparciu o art. 49 ust. 6 u.d.j.s.t. zobowiązana jest wykazać, jaka powinna być wysokość dotacji aby wystarczyła na pełne i terminowe wykonanie zadań zleconych, art. 6 k.c. w zw. z art. 49 ust. 5 i 6 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego poprzez stwierdzenie, że strona powodowa była obowiązana do wykazania wysokości faktycznie poniesionych, uzasadnionych kosztów realizacji zadań zleconych, wysokości przyznanej dotacji oraz spełnienia przesłanek z art. 49 ust. 5 u.d.j.s.t., a nie musiała udowadniać, że ponoszone przez nią wydatki były realizowane zgodnie z zasadami celowości, oszczędności i gospodarności (a więc przyjęcie swoistego domniemania, że skoro wydatki były poniesione, to były uzasadnione), podczas gdy „uzasadnione” koszty to właśnie koszty poniesione celowo oraz w sposób oszczędny i gospodarny, co doprowadziło do faktycznego przerzucenia na stronę pozwaną ciężaru dowodu co do tego, jaka powinna być wysokość dotacji;

a nadto naruszenie prawa materialnego, a to art. 49 ust. 6 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526 ze zm.) poprzez uznanie, że przepis ten może być podstawą dochodzenia zwiększenia dotacji celowej w związku z częściowym finansowaniem zadania zleconego ze środków własnych jednostki samorządu terytorialnego, art. 481 § 1 k.c. poprzez zasądzenie odsetek od dnia 3 stycznia 2014 r. i w wysokości ustalonej jak od zaległości podatkowych, podczas gdy roszczenie dochodzone pozwem nie może być roszczeniem opartym na art. 49 ust. 6 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, a co najwyżej jest roszczeniem o zwrot środków własnych jednostki samorządu terytorialnego wydatkowanych na realizację zadań zleconych z zakresu administracji rządowej.

W uzasadnieniu odwołała się do poglądów komentatorów dotyczących art. 233 k.p.c. i przywołała wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 7 maja 2013 r. I ACa 159/13 Lex 1327521, wyraziła pogląd odnośnie wartości protokołu NIK. Zazrcuciła nietrafne pominięcie zawnioskowanych dowodów z pism dotyczących przekazywania pracowników i ich wynagradzania w (...) Urzędzie Wojewódzkim w latach 2005 – 2007, a koszty ich pracy były niższe niż obecnie. Podnosząc zarzut z art. 287 § 1 k.p.c. odwołała się pozwana do orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2015 r. V CSK 295/14 wywodząc, że do ustalenia jaka kwota dotacji była rzeczywiście potrzebna do wykonania zadań konieczna były wiadomości specjalne i koniecznym było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Powołano także dalsze orzeczenia dla poparcia tej tezy, odwołano się także do pracy T. W. „Przebieg procesu cywilnego”. Kolejne zarzuty dotyczące art. 232 k.p.c. w zw. z art. 49 ust. 5 i 6 u.d.j.s.t. oraz zarzut naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 49 ust. 5 i 6 u.d.j.s.t. zmierzały do wykazania, że rozkład ciężaru dowodu obciążał powoda który nie wypełnił obowiązku.

Pozwana odwołała się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, orzeczeń z 4 lipca 2012 r., sygn. akt I CSK 72/2012, Lex nr 4451313; z dnia 20 lutego 2015 r. sygn. akt V CSK 295/14; z dnia 20 lutego 2015 r. sygn. akt V CSK 295/14 oraz z dnia 10 lutego 2012 r. sygn. akt II CSK 195/11, oraz literatury. Odnośnie art. 481 § 1 k.c. podniesiono brak wezwania do zapłaty.

Strona powodowa w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów. Podniosła, że Sąd I instancji wskazał, że oparł się na dokumentach prywatnych i urzędowych, przedstawił metodologię ustaleń. Wskazał, na różnice pomiędzy stanami faktycznymi w powołanych w apelacji sprawach i w sprawie niniejszej, a także powołał orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00, Lex 56906. Odnosząc się do przejścia pracowników pozwanej wskazał na upływ czasu zakres obowiązków i zmianę sytuacji płacowej, Obowiązki przepisów o wynagrodzeniu w j.s.t. powołał orzecznictwo. Potrzeba dowodu z opinii biegłego nie występuje w sytuacji gdy do wykonywane są proste operacje matematyczne.

Podkreśliła, że w pozwie przedstawiła tylko podstawowe koszty z ich matematycznym wyliczeniem i przedstawiła zakresy czynności pracowników wykonujących ten prace.

Omówiła orzecznictwo i poglądy dotyczące art. 49 ust. 5 i 6 u.d.j.s.t. Podkreśliła, że informowała Wojewodę o przekazaniu niewystarczających środków. Odnośnie odsetek wskazała na art. 49 ust. 6 u.d.j.s.t.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja strony pozwanej nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i wywody prawne Sądu Okręgowego i przyjmuje je za własne. „Samorząd terytorialny wykonuje zadania publiczne nie zastrzeżone przez Konstytucję lub ustawy dla organów innych władz publicznych” – art. 163 Konstytucji, zaś artykuł 166 Konstytucji stanowi, że „1. Zadania publiczne służące zaspokajaniu potrzeb wspólnoty samorządowej są wykonywane przez jednostkę samorządu terytorialnego jako zadania własne. 2. Jeżeli wynika to z uzasadnionych potrzeb państwa, ustawa może zlecić jednostkom samorządu terytorialnego wykonywanie innych zadań publicznych. Ustawa określa tryb przekazywania i sposób wykonywania zadań zleconych.

3. Spory kompetencyjne między organami samorządu terytorialnego i administracji rządowej rozstrzygają sądy administracyjne”.

W komentarzu do art. 166 Konstytucji (Lex - Komentarz do art. 166) Małgorzata Masternak Kubiak stwierdziła, że

Zadania zlecane jednostkom samorządu terytorialnego są rodzajem zadań publicznych innych niż służące zaspokajaniu potrzeb wspólnoty samorządowej (te bowiem określane są mianem zadań własnych), które są przekazywane oraz wykonywane w sposób określony w ustawie. Podkreślany jest odmienny rygor prawny zadań własnych i zadań zleconych. Zróżnicowanie to znajduje wyraz zwłaszcza:

1) w sposobie określania zadań zleconych, których zakres wyznaczać mogą tylko ustawy i jedynie wtedy, gdy wynika to z uzasadnionych potrzeb państwa;

2) w sposobie finansowania zadań zleconych (jednostka samorządu terytorialnego musi otrzymać środki finansowe niezbędne do realizacji zadań zleconych).

Jednostki samorządu terytorialnego mogą wykonywać zadania zleczone tylko pod warunkiem spełnienia zasadniczego wymogu prawnego, jakim jest określenie w ustawie trybu przekazania i sposobu wykonywania zadania publicznego.

Przepis art. 166 ust. 1 Konstytucji RP nazywa zadaniami własnymi te zadania publiczne, które służą zaspokajaniu potrzeb wspólnoty samorządowej. Jednocześnie każde zadanie, które służy zaspokajaniu takich potrzeb, powinno być wykonywane jako zadanie własne. Zadania własne art. 166 ust. 2 Konstytucji RP konfrontuje z tymi zadaniami publicznymi, które z powodu uzasadnionych potrzeb państwa mogą być w drodze ustawowej zlecane jednostkom samorządu terytorialnego do wykonywania.

Niewątpliwie to, co odróżnia zadania własne - nawet jeśli ich wykonywanie ma charakter obligatoryjny - od zadań zleconych, to przede wszystkim ich lokalny charakter. Identyfikacja potrzeb zbiorowych jako potrzeb lokalnych ma swe odniesienie zarówno indywidualne, gdy chodzi o potrzeby tylko tej danej jednostki samorządowej (np. szczególnego rodzaju zadania kulturalne), jak i kategoriale, a więc odnoszące się do potrzeb zbiorowych uznawanych powszechnie za takie, które wymagają zaspokojenia przez wszystkie samorządy (np. potrzeby z zakresu lokalnej komunikacji zbiorowej, oświaty, gospodarki komunalnej) (por. wyrok TK z 25 lipca 2006 r., K. 30/2004, LexisNexis nr 413618, OTK-A 2006, nr 7, poz. 86).

Z art. 166 ust. 2 Konstytucji RP wynika, że w stosunku do zadań zleconych rola organów lokalnych w istocie sprowadza się do funkcji wykonawczych, a nie kreatywnych, ponieważ ustawa określa sposób ich wykonywania”.

Przedstawione przepisy i powyższy wywód pozwala na stwierdzenie, że ustawodawca zlecając j.s.t. zadania inne niż jego własne zobowiązany jest do określania szczegółowo ich zakresu i zapewnienia środków finansowych w pełni pokrywających ich wykonanie.

Przepisy ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. t. j. 2016 r., poz. 198), ale w brzmieniu obowiązującym w 2013 r. stanowią, że źródłem dochodów samorządu województwa są dochody własne i subwencje – art. 6 i 7 ustawy, oraz mogą nimi być dotacje celowe z budżetu państwa na:

1) zadania z zakresu administracji rządowej oraz na inne zadania zleczone ustawami;

2) zadania realizowane przez jednostki samorządu terytorialnego na mocy porozumień zawartych z organami administracji rządowej – art. 8 ustawy.

Z powyższego wynika, że Skarb Państwa zobowiązany jest do zapewnienia środków j.s.t. w wysokości pokrywającej w całości koszty wykonania zadań zleconych. Po przypomnieniu zasad ogólnych Sąd odnosi się do zarzutów apelacji skupiającej się na zarzutach naruszenia prawa procesowego.

Najdalej idącym zarzutem jest zarzut naruszeniu prawa procesowego, a to art. 6 k.c. w zw. z art. 49 ust. 5 i 6 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, wraz z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 49 w/w ustawy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarzut ten nie jest trafny. Strona powodowa w pozwie wskazała zakres zadań objętych

zleceniem z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami i przedstawiła poniesione wydatki związane z ich wykonywaniem, podkreślając, że podjęła próbę ugodowego załatwienia sporu i podniosła, że sytuacja niewystarczających środków powtarza się w kolejnych latach. Wskazała jakie wydatki objęła pozwem podając, że nie są to wszystkie wydatki. W tym stanie rzeczy rozważenia wymagało to czy samorząd województwa miał obowiązek wykonania zadań objętych zleceniem i innym ustawowym obowiązkiem, niezależnie od wysokości środków na ten cel przeznaczonych. Zadania zlecone stanowią co do zasady obowiązek Państwa i tym samym to organy Państwa powinny wykonywać je w ramach środków budżetowych zaplanowanych w sposób umożliwiający wykonanie ich należycie w stosunku do obywatela. Zasada ta obowiązuje również przy zleceniu ich jednostce samorządu terytorialnego, przy czym rozróżnić należy zlecenie od przekazania w wyniku porozumienia. Przy zleceniu zlecający zobowiązany jest do zapewnienia środków koniecznych na wykonanie powierzonych jednostce samorządu terytorialnego zadań, przy czym może określić standard świadczonych zadań przyjętych na siebie przez Państwo, a oddanych do wykonania jednostkom samorządu terytorialnego. Kwoty przekazywane jednostkom samorządu terytorialnego muszą pokrywać ich zwykle koszty realizacji zadań tak stałe, jak i wynikające z ilości wykonywanych czynności. Strona powodowa wskazała przed końcem roku budżetowego, że przekazane środki są nie wystarczające i podjęła próbę ugodowego załatwienia sporu, przy uwzględnieniu otrzymania dodatkowej kwoty 100 000zł. Na tym tle odnieść należy się do rozkładu ciężaru dowodu w sprawie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego powód wskazał wyliczenie kosztów, przy czym w przypadku kosztów objętych pozwem są to wyliczenia wypłaconych wynagrodzeń, stanowiących najistotniejszą pozycję pozwu i wyliczenie wraz z podaniem metodologii innych wydatków. Strona powodowa przedstawiła wyliczenia i to pozwanego obciążało wykazanie, że wskazane przez powoda koszty były zbędne, czy niegospodarne, nadmierne czy nieoszczędne.

Strona powodowa wskazała sumę poniesionych kosztów osobowych stanowiącą największą i najistotniejszą pozycję pozwu. Podając poniesione wydatki przedstawił zmiany zakresu zadań, ilość pracowników wykonujących zadania, z podziałem w jakiej części obowiązki dotyczyły zadań zleconych, a w jakiej własnych samorządu. Wskazano konkretne zadania i ilość pracowników wykonujących te zadania. Strona pozwana odwołując się do kosztów wynagrodzeń własnych pracowników zakwestionowała wypłacone wynagrodzenia przez stronę powodową, ale nie podważała ilości wykonanych zadań, kwalifikacji i kompetencji wskazanych pracowników, jak też tego, że w j.s.t. obowiązują przepisy powołane przez powoda regulujące płace pracowników. Podane przez pozwaną kwoty wynagrodzeń, nie ponowione w apelacji, wynosiły w Urzędzie Wojewódzkim – bez wskazania konkretnego stanowiska – 19788zł rocznie, co bez wiedzy specjalnej pozwala na wskazanie, że miesięcznie wynosiło ono 1649 zł, a u powoda 2188zł. Płaca minimalna w 2013 r. wynosiła 1600zł (Dz. U. 2012 r., poz. 1026) , a średnia w gospodarce około 3650 zł. Z powyższego wynika, że nie sposób uznać wynagrodzeń pracowników strony powodowej za wygórowane i nie oszczędne, a powyższe wyliczenie przedstawiła sama strona pozwana. Nie zarzucono także naruszenia ustawy o wynagradzaniu pracowników samorządowych, jak i regulaminu wynagradzania przedstawionego przez powoda.

Wykonanie powyższych obliczeń i porównanie z danymi statystycznymi nie wymagało wiadomości specjalnych. Strona pozwana nie przedstawiła żadnych własnych wyliczeń, z których wynikałoby, że osoby o niższych kwalifikacjach i wynagrodzeniu wykonałyby prace objęte zleceniem terminowo i właściwie.

Powracając do rozkładu ciężaru dowodu Sąd Apelacyjny stwierdza, że to na pozwanym wskazywał ciężar wykazania, że zlecone zadania można było wykonać terminowo, właściwie przy takiej samej liczbie pracowników. Sąd zauważa, że ustawodawca nie wprowadził w ustawie regulującej dochody samorządu kryterium pozwalającego na zróżnicowane wynagradzanie pracowników j.s.t. w zależności od rodzaju wykonywanych zadań – własne, czy zlecone. Pozwany nie przedstawił też wartościowania stanowisk pracy np. własnych dla oceny ilości wykonanych czynności na pracownika. Wreszcie ustawodawca przekazując zadania – zlecając je j.s.t. musiał liczyć się z kosztami pracy w tych jednostkach.

Podsumowując, zdaniem Sądu Apelacyjnego, to pozwany zobowiązany był wykazać, że powód wykonał zlecone czynności w sposób nie oszczędny i nie gospodarny, a więc, że możliwym było w istniejącym stanie prawnym i faktycznym wykonanie zadań za niższe kwoty. Dotyczy to tak płac jak i innych składników pozwu.

Apelujący powołał także art. 49 ustawy z 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego o treści Art. 49. 1. Jednostka samorządu terytorialnego wykonująca zadania zlecone z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami otrzymuje z budżetu państwa dotacje celowe w wysokości zapewniającej realizację tych zadań.

2. Na realizację zadań wykonywanych przez straże i inspekcje, o których mowa w ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym, powiat otrzymuje dotacje celowe z budżetu państwa w wysokości zapewniającej ich realizację przez te straże i inspekcje.

3. Kwoty dotacji celowych, o których mowa w ust. 1, ustala się zgodnie z zasadami przyjętymi w budżecie państwa do określania wydatków podobnego rodzaju.

4. Dotacje celowe, o których mowa w ust. 1, są przekazywane przez wojewodów, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej, na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

5. Dotacje celowe, o których mowa w ust. 1, powinny być przekazywane w sposób umożliwiający pełne i terminowe wykonanie zleczonych zadań.

6. W przypadku niedotrzymania warunku określonego w ust. 5, jednostce samorządu terytorialnego przysługuje prawo dochodzenia należnego świadczenia wraz z odsetkami w wysokości ustalonej jak dla zaległości podatkowych, w postępowaniu sądowym.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 lutego 2015 r. V CSK 295/14 LEX nr 1677176 stwierdził „1. Artykuł 49 ust. 6 ustawy z 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego stanowi samodzielną podstawę tego roszczenia, jeżeli przekazana dotacja celowa nie zapewnia pełnego i terminowego wykonania zleczonych zadań, bez potrzeby odwołania się do art. 417 k.c.

2. Roszczenie, którego podstawę stanowi art. 49 ust. 3 ustawy z 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, nie jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej i ulega przedawnieniu w terminie dziesięcioletnim (art. 118 k.c.).

3. Skrócony do dwóch lat termin przedawnienia określony w art. 751 pkt 1 k.c. jest związany z wykonywaniem czynności przez profesjonalistów uczestniczących w obrocie gospodarczym, nie sposób przyjąć, że ma on zastosowanie do roszczenia unormowanego w art. 49 ust. 6 ustawy z 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego.

Sąd Apelacyjny nie podziela i uważa za błędny pogląd wyrażony w wyroku NSA z 4 lutego 2015 r. II GSK 2338/13 OwSS 2015/3/89-95. Organy administracji bez względu na jakiej podstawie wykonują zadania mają służebną rolę w stosunku do obywatela, z związku z tym spór, czy nie przekazanie wystarczających środków na wykonanie zadań nie może skutkować wstrzymaniem ich wykonywania. Nietrafnym jest także pogląd o możliwości dochodzenia środków przed wykonaniem zadania, sytuacja taka jest możliwa, ale nie można zamknąć drogi dochodzenia środków po ich wydatkowaniu, sam czas dochodzenia wykracza poza roczny zakres wykonywania zadań. Treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2012 r. II CSK 195/11 (LEX nr 1168537), „Art. 49 ust. 6 ustawy z 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego stwarza samodzielną podstawę dla wystąpienia z pozwem o zapłatę na rzecz jednostki, której zlecono wykonanie zadań z zakresu administracji rządowej, gdy przekazana dotacja celowa nie zapewnia pełnego i terminowego wykonania zleczonych zadań”, stanowi argument za przedstawionym stanowiskiem Sądu.

Przedstawione stanowisko powoduje, że także zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. nie był zasadny. Pozwany zakwestionowano zasadę, a nie wyliczenia i ich metodologię. Do zasady już Sąd odniósł się a metodologia i wyliczenia prawidłowe zdaniem Sądu nie zostały podważone. Trafne jest stanowisko Sądu I instancji dotyczące oceny dokumentów prywatnych i urzędowych jak i wyliczeń powoda. Odwołać należy się do uzasadnienia Sądu I instancji oceniających je jako wiarygodne, logiczne, oraz racjonalne i zasadne metodologicznie, wraz z pozostałą argumentacją. Metodologia nie została też zakwestionowana przez stronę pozwaną pod względem logiczności i

zasadności (a więc sposobu wyliczenia kosztów), lecz jedynie ogólnie podważono możliwość ich uwzględnienia jako dowodu poniesionych kosztów. (patrz: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., sygn. II CKN 817/00, LEX nr 56906). Wyniki kontroli NIK stanowią argument za rzetelnością działania powoda, a nie służą wykazaniu, zbadania wszystkich wypłat. NIK potwierdził zasadność stosowania regulaminu wynagradzania i to potwierdza zasadność przedstawionych wypłat pracownikom (Regulamin Wynagradzania Pracowników (...) wprowadzony Zarządzeniem Marszałka Województwa (...) Nr (...) z dn. 15 lipca 2009 r.). Wzrost ilości pracowników ponad liczbę przejętych w 2008 r. z Urzędu Marszałkowskiego jest argumentem za wykazaniem wzrostu ilości czynności w zakresie zleconych zadań w ciągu 3 lat.

Chybiony był zarzut naruszenia art. 227 k.p.c., okoliczność, że przed 5 laty pracownicy zarabiali mniej nie był istotny dla rozstrzygnięcia.

Trafnie Sąd wskazał, na wzrost płac, pomimo ich blokady, wynikający ze zmian składników wynagrodzenia, jak i wskazanego już Regulaminu i zasad wynagradzania w j.s.t. , przy braku zarzutu identyczności zasad wynagradzania w Urzędzie Wojewódzkim.

Powyżej wskazano także na poziom wynagrodzeń wskazywany przez pozwaną.

Potrzeba przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego do spraw rachunkowości – art. 287 k.p.c. – nie została wykazana. Biegły nie jest uprawniony do gromadzenia materiału dowodowego, a powyżej już wskazano, że powód nie wykazał i nie twierdził, że dane czynności nie uzasadniały takiej liczby pracowników przy określonym zadaniach obciążeniu. W konsekwencji to biegły musiałby ustalać okoliczności faktyczne, co już wystarcza dla uznania zarzutu za chybiony. Szczególnego podkreślenia wymaga związek pomiędzy złożonością czynności, kwalifikacjami i ich ilością, a więc swego rodzaju wycena wartości miejsca pracy. Ocena taka , należy do pracodawcy, a jak się wydaje, nie sądu w postępowaniu o zapłatę.

Do zarzutu naruszenia art.49 ust. 6 u.d.j.s.t. odniesiono się powyżej krytycznie oceniając powołane orzeczenia. Jeszcze raz podkreślenia wymaga obowiązek ciągłości świadczenia powierzonych zadań, np. rejestracji zdarzeń, jak i wskazano na stanowienie samodzielnej podstawy dochodzenia takich należności na podstawie tego przepisu.

Zarzut naruszenia art. 481 k.c. nie jest zasadny. Podzielenie poglądu pozwanej premiowałoby Skarb Państwa za nieprzekazywanie kwot odpowiednich do powierzonych zadań. Roszczenie nie zmieniło także charakteru, a jako dochodzone na podstawie art. 49 u.d. j.s.t. właściwe są odsetki w tym przepisie określone. Sąd Apelacyjny odwołuje się także do orzeczeń powołanych przez Sąd I instancji. Z przedstawionych przyczyn apelacja nie była zasadna i uległa oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c., a o kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 2 k.p.c.